

El mort

Llegim l'inici de la novel·la «Projecte tothom» i en sortegem tres exemplars

Per què hi ha un detectiu que va pel món entrevistant novietes, mares, advocats, policies i prostitutes? Com és que un dels diversos morts de l'obra ens desvela, des del dipòsit, algunes de les claus d'aquesta història policiaca i alhora existencialista? *Projecte Tothom* (<https://mesllibres.cat/novetats/5155-projecte-tothom-9788417353094.html>) (Més Llibres) és la segona novel·la de Maiol de Gràcia (Barcelona, 1972).

Us n'ofereim el primer capítol i en sortegem 3 exemplars. Podeu participar-hi fins al 15 d'abril, només cal que ens envieu un mail amb el títol del llibre i el vostre nom i cognom a participacatorze@gmail.com * (els guanyadors han estat Laia Rabal, Emma Sala Carol i Àlex Cusell).

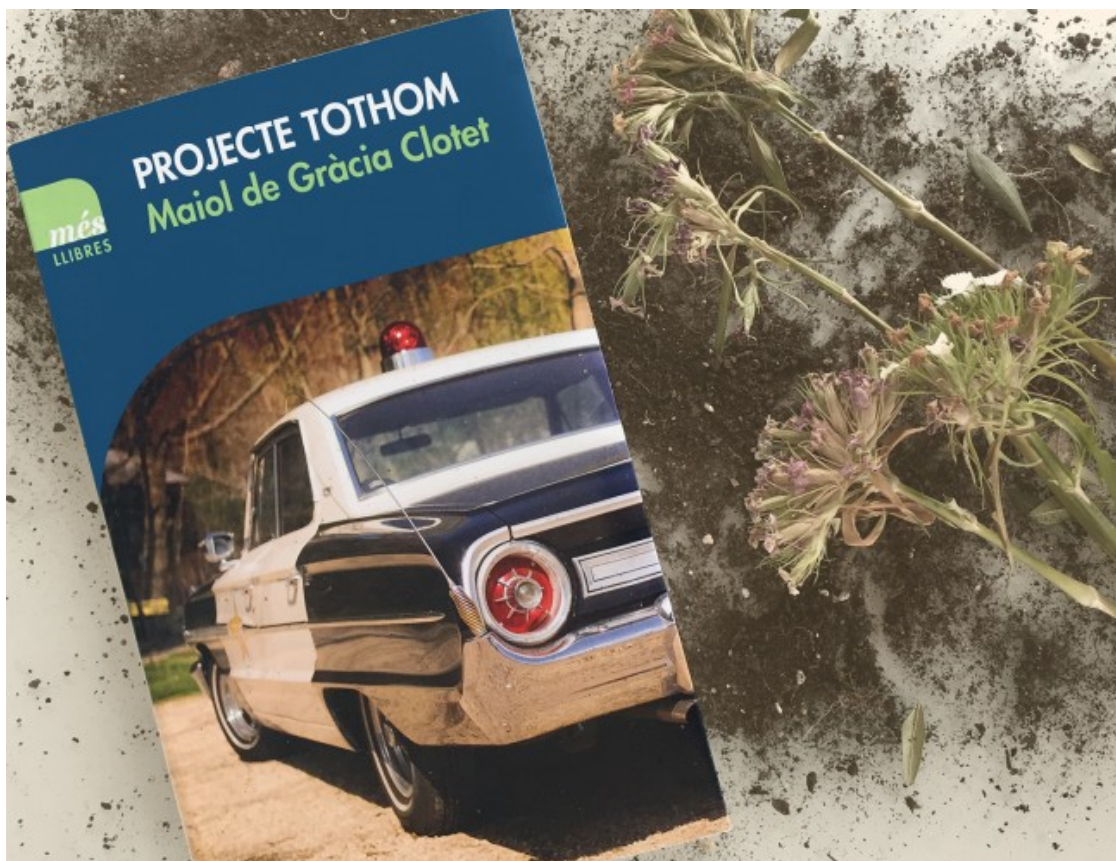

Foto: Catorze

El mort

De sobte fosc. Les màquines udolen totes a la vegada i l'enrenou al meu voltant desemboca en una espiral de col·lisions metàl·liques, d'anar i venir de portes batents, de crits que reclamen un desfibril·lador d'una puta vegada.

Sis detonacions deixen pas a una quietud que s'allarga fins que citen el meu nom i una hora exacta. Després, la conversa es reprèn i discuteixen les guàrdies de la setmana, els canvis d'horaris, temes menors que escolto en tensió fins que un ressort interior m'esclata en format d'histèria i reclamo ajuda a crits, desesperadament, com si existís alguna possibilitat de fer alguna cosa.

Però els doctors segueixen xerrant com si res mentre les seves veus s'allunyen dins d'una remor de frases entretallades que s'escolen rere una porta que es tanca i s'obre, que es tanca i es torna a obrir, que s'obre cada vegada menys, fins que m'abandona enmig d'un enrenou de màquines en punt mort.

És aleshores que dono per fet que m'he mort i que en soc conscient, que la resta de sentits no dona senyals de vida però que el cervell segueix carburant com si no hagués passat res excepcional. L'ensurt resultant em porta al desmai i no em recupero fins passada una estona, probablement gràcies al grinyol d'unes rodes, una conversa sobre futbol i el clic d'una porta seguit d'un silenci sense referències externes on les nocions del temps i l'espai es dilueixen dins d'una buidor que s'expandeix fins als límits de la racionalitat.

El terror torna a fer acte de presència, però aquest cop no perdo els estreps i em mantinc serè i expectant. Poc després sento un nou clic de porta i més soroll de rodes, un altre clic i més silenci absolut, ara una mica més breu, ja que ben aviat retornen les rutines de portes i converses, els clics repetits unes quantes vegades en poc temps, suposo que per una qüestió d'organització interna de l'hospital, d'anar apropant els cadàvers a la zona de recollida.

M'ho confirma la veu de l'Àngels, la meva assistent personal, que li pregunta a algú si li farà el favor d'encabir-la dins de l'ambulància, que quines ganes de pagar un taxi si ella s'arrauleix en un racó i no molesta gens. L'altre respon que només faltaria. Ella ho agraeix, i soroll de portes i motor, el locutor de Kiss fm anunciant Spandau Ballet, Shakira i Eros Ramazzoti, les corresponents cançons, uns quants anuncis, l'apagada del motor, més rondinar de rodes i l'Àngels preguntant si tot s'acabarà avui mateix a una veu que respon que la cosa s'allargarà però no gaire, que els morts només els traslladen al tanatori quan queda buit un espai del dipòsit refrigerat del soterrani, que per tant ja han assignat la sala de vetlla i la resta està per caure. Menys de dotze hores segur.

Això em fa pensar que en unes hores em pujaran a la sala de vetlla, que allà tindrè l'oportunitat d'escoltar l'espectacle familiar de la mort, els últims plors dels éssers estimats i les mocades estentòries dels comedians. No gaire més tard retornaran els grinyols de rodes i els motors de cotxe, i una vegada al cementiri, les passes sobre la grava, les paletades de ciment, el silenci aclaparador de l'eternitat.

Però també és cert que he traspassat no fa gaire i segueixo pensant amb absoluta normalitat. Suposo que el fet en si és més habitual del que imaginem en vida. No dec ser un cas excepcional i un cop difunts tots ens hi devem confrontar en un moment o altre. D'aquí, la perplexitat actual i els dubtes sobre l'esdevenidor. M'he plantejat tots els finals possibles i no en veig cap que s'aguanti dret ni cinc minuts. Ara com ara només puc corroborar el que és mentalment discernible, així que decideixo fixar l'atenció en assumptes més terrenals, aspectes com ara el meu propi sepeli, un tema que cada minut que passa em sembla més transcendental.

Perquè em posa els pèls de punta no saber quin tipus d'enterrament m'espera. Soc incapaç de predir si els meus hereus es decantaran per la sepultura tradicional o pels cent grams de cendra en una urna blanca. Fill del meu temps, els vaig educar sota la creença d'un ésser humà epicentre de totes les coses, dins d'un univers sense déus ni més enllà. Vaig tractar de foragitar la ideologia imposada a la generació dels nostres pares, tota aquella repressió del nacionalcatolicisme i les seves estructures d'estat fonamentades en la por. Un cop recuperada la llibertat, vaig rebutjar qualsevol contacte amb tot allò que fes pudor de capellà, de manera que els meus fills no

van saber mai gaire cosa de la cultura cristiana. Vaig eliminar-la de la meva visió integral de l'educació i la vaig camuflar sota un miler de temes més cabdals que no pas la nostra pròpia defunció. La pedanteria progressista em va portar a menysprear el meu destí corpori, em va confrontar amb la tradició mil·lenària de la parcel·la sepulcral, que vaig atacar per anacrònica i inconclusa, mentre que les cendres ens retornaven al no-res del que proveníem i ens allunyaven d'un més enllà preconcebut. Amb aquesta simplificació terrenal, vaig fixar els fonaments d'un decàleg familiar que pot suposar la meva incineració corpòria. El meu error se'm fa ara evident, i començo a preguntar-me si no ha arribat l'hora de pregar a tots els déus per una transició més compassada cap al més enllà. Segueixo pensant en plenitud de condicions i això em sembla raó suficient per seguir de cos present. No vull que em fotin al forn i m'entaforin en un prestatge. Prefereixo seguir tal com estic ni que sigui per saber de què dimonis va tot plegat.

* Les dades que ens faciliten els participants seran incorporades a la base de dades de Catorze amb la finalitat d'enviar-los per correu electrònic el nostre butlletí setmanal.

més
LLIBRES

PROJECTE TOTHOM

Maiol de Gràcia Clotet

Projecte tothom(<https://mesllibres.cat/novetats/5155-projecte-tothom-9788417353094.html>)

© Maiol de Gràcia, 2019

© mesllibres.cat (Animallibres Editorial, SL)